

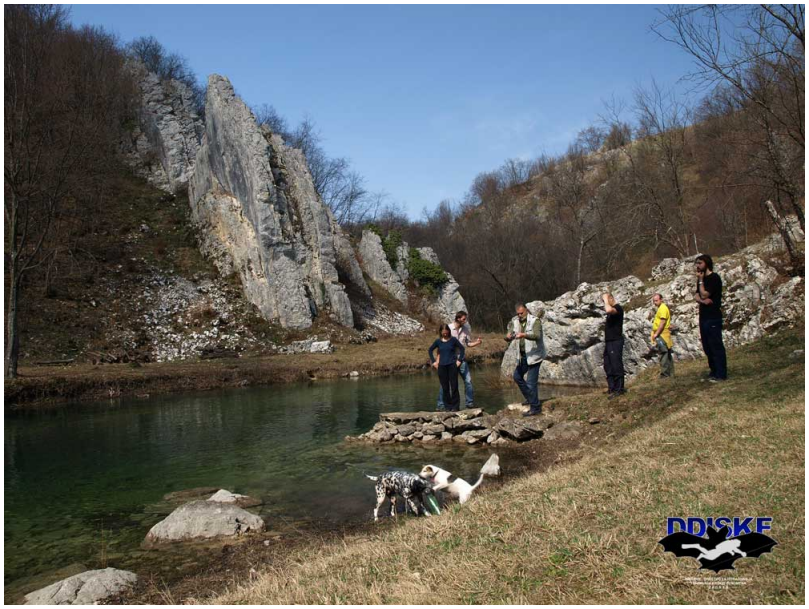
U nedjelju ujutro 25. ožujka, taman se tu noć pomicala vura i uskratila nam djelić sna, Alen, Koni, Meli i ja smo se potrpali u auteka i zaputili do ekipe u Kršlju. Kako to već biva, pred kraj puta smo se čuli s ekipom i dobili „političke“ zadatke. Moramo do Drežnik grada u dućkas i do Željke po motorku.

Zbavili potrebito i dotandrkali se do Kršlje, kad tamo hrpa auta... To naši lovci imaju radnu akciju u lovačkom domu. A ni naša ekipa nije bila lijena, i oni su redili opremu, stvari i Speleološki dom. Svak je odrađivao kaj je trebalo, samo su lovci bili u prednosti. Ipak su dečki delali kotlovinu i (ne sramim se priznati) izvrstan grah (poslije ronjenja sam se prejeo -3 jake porcije, i danas se još poznaju nuspojave). U podne se naša ekipa uputila prema Baraćevim špiljama na teren. Tečajci su imali svoj plan i program, jedino smo izdvojili Robija da Alanu i meni asistira oko priprema za ronjenje.

Nas dva smo se u laganom ritmu opremili u suharke i pomalo se dogovarali glede ronjenja. Tihi i Meli sve revno fotkaju i snimaju i daju nam prostora da se psihički pripremimo. U ovom slučaju smo imali kombinaciju da sam dobio karnistersku lampu, od tvoraca (Marino i Stipe) Katjinih, ženinih i mojih back up lampica, na testiranje. Ujedno smo htjeli pokušati i napraviti snimku svega toga s malom go-pro kamerom. Između ostalih poticaja, koji su me dodatno motivirali za ronjenje u izvoru, je taj da sam htio testirati novu manžetu na suharku. Regulatore sam već istestiral prošli vikend na eko akciji, no tu je i prerađeni reel koji već dulje vrijeme čeka na upotrebu. Naravno, i kombinacija testne lampe s kamerom je upitna. Valjda se više sve posložilo, da se može napraviti neki pošteni uron?

Radi se početni kadar na ulazu u izvor, gdje bez provlačenja nema šanse da se prođe. No ubrzo se mijenjaju uloge. Alan postaje maneken i vuče reel u uski prostor ispred mene, a ja ga osvjetljavam novom Second Light lampom i snimam. Pimplavo i mic po mic prolazimo kroz uži dio i konačno uspijevamo normalno plivati. Nakon nekih 30-ak metra izlazimo iz plivajuće varijante, i slijedi blagi oblik mrcvarenja. Sada treba hodati u punoj spremi oko 10 metara (k tome u perajama) po krupnom kamenju (vjerujte nije baš tak jednostavno ...). A onda, kanal se toliko sužava da ga možemo proći jedino puzajući. A puzanje sa srednje velikim dvobocnikom (i malo većim od srednje veličine), nije nimalo jednostavno. Pogotovo po „blaženim“ neravninama i izrazito niskim prolazom. Ajde, nekako se provučemo i dođemo u drugi dio. Tu ima još 10-ak metara kretanja po plitkom potoku sa „zamalo“ žitkim muljem na dnu, da bi stigli do sljedećeg sifonskog jezera.

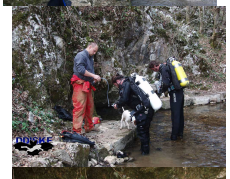

Tu smo odlučili da ćemo ostaviti moj reel, a nastavljamo u promjeni pozicija. Ja idem prvi i svijetlim ispred sebe, ujedno i pratim stari Gigijev reel da preveč ne kompliciramo... Alan će pomalo za mnom i bude snimao koliko i kako bu se dalo. I tako smo mi pomalo išli dalje u „penetraciju“, lagani ritam i osmatranje prostora. Po nekoj slobodnoj procjeni smo se zavukli nekih oko 150 metara od ulaza, i tada je pala odluka da ćemo se vratiti nazad.
E sada ide nekaj za „mudonje“, ovo je bio klasični povratak kroz uglavnom vidljivost od nekoliko cm, osim jedan srednji komad drugog sifona gdje se na mjestima vidjelo do čak 1 metar. I opet nas čeka puzanje pod punom opremom i provlačenje kroz uski prolaz. Prelazak u perajama preko oblika koji jedva čekaju da te izbace iz ravnotaže i da te pretovarenog uz pomoć gravitacije negdje neželjeno solidom brzinom zalijepe put nepravilnog i oštrog fragmentiranog tla...

Fotografije: Ana Wild, Melita Kovačev